

“मीठे बच्चे – तिमीलाई यहाँ प्रवृत्ति मार्गको प्यार मिल्छ किनकि बाबा दिलबाट भन्नु हुन्छ – मेरा प्यारा बच्चाहरु ! बाबाबाट वर्सा मिल्छ, यस्तो प्यार देहधारी गुरुले दिन सक्दैन नै ।”

प्रश्न:- जुन बच्चाको बुद्धिमा ज्ञानको धारणा छ, तीक्ष्ण बुद्धि छ- उसको निशानी के हुन्छ?

उत्तर:- उसलाई अरुलाई सुनाउने सोख हुन्छ। उसको बुद्धि मित्र-सम्बन्धी आदिमा भड्किदैन। तीक्ष्ण बुद्धिवाला जो हुन्छ, उनले पढाइमा कहिल्यै हाई आदि गर्दैनन्। विद्यालयमा कहिल्यै आँखा बन्द गरेर बस्दैनन्। जुन बच्चा बुद्धि भएर बस्छ, जसको बुद्धि यताउता भड्किइरहन्छ। उसले ज्ञानलाई बुझ्दै बुझ्दैन। उसलाई बाबाको याद गर्न धेरै मुश्किल हुन्छ।

ओम् शान्ति। यो हो बाबा र बच्चाहरुको मेला। गुरु र चेला अथवा शिष्यहरुको मेला होइन। यी गुरुहरुको दृष्टि रहन्छ- यी हाम्रा शिष्य हुन् अथवा शिष्य वा जिज्ञासु हुन्। हल्का दृष्टि भयो नि। उनीहरुले त्यही दृष्टिबाट नै देख्छन्। आत्मालाई होइन। उनीहरुले देख्छन् शरीरलाई र ती चेलाहरु पनि देह-अभिमानी भएर बस्छन्। उनीहरुलाई आफ्ना गुरु सम्झन्छन्, दृष्टि नै त्यस्तै रहन्छ, उहाँ हाम्रा गुरु हुन्। गुरुलाई आदर गर्छन्। यहाँ त धेरै फरक छ, यहाँ बाबाले नै बच्चाहरुलाई आदर गर्नुहुन्छ। जान्नुहुन्छ- यी बच्चाहरुलाई पढाउनु छ। यो सृष्टिचक्र कसरी घुम्छ। बेहदको इतिहास-भूगोल बच्चाहरुलाई सम्झाउनु छ। ती गुरुहरुको दिलमा बच्चाहरु प्रति प्यार हुँदैन। बाबालाई त बच्चाहरुप्रति धेरै प्यार रहन्छ र बच्चाहरुको पनि बाबामा प्यार रहन्छ। तिमीलाई थाहा छ- बाबाले त हामीलाई सृष्टिचक्रको ज्ञान सुनाउनु हुन्छ। उनीहरुले के सिकाउँछन्? आधाकल्प शास्त्र आदि सुनाउँछन्, भक्तिको कर्मकाण्ड गर्छन्, गायत्री, संध्या आदि सिकाइरहन्छन्। यहाँ त बाबा आउनु भएको छ र आफ्नो परिचय दिइरहनु भएको छ। हामीले बाबालाई कति पनि जान्दैनथ्यौं। सर्वव्यापी नै भन्दथ्यौं। कसैले पनि परमात्मा कहाँ हुनुहुन्छ भनेर सोधेमा तुरुन्तै भन्दथ्यौं उहाँ त सर्वव्यापी हुनुहुन्छ। तिमी कहाँ जब कोही आउँछन् भने सोध्छन्- यहाँ के सिकाइन्छ? भन, हामी राजयोग सिकाउँछौं, जसबाट तपाईं मनुष्यबाट देवता अर्थात् राजा बन्न सक्नुहुन्छ। अरु कुनै सतसङ्ग यस्तो छैन जसले भनोस् हामी मनुष्यबाट देवता बन्ने शिक्षा दिन्छौं। देवताहरु हुन्छन् सत्ययुगमा। कलियुगमा छन् मनुष्य। अब हामीले तपाईंलाई सारा सृष्टि चक्रको रहस्य सम्झाउँछौं, जसबाट तपाईं चक्रवर्ती राजा बन्नुहुन्छ र फेरि तपाईंलाई पावन बन्ने धेरै राम्रो युक्ति बताउँछौं। यस्तो युक्ति कहिल्यै कसैले सम्झाउन सक्दैन। यो हो सहज राजयोग। बाबा हुनुहुन्छ पतित-पावन। उहाँ सर्वशक्तिमान पनि हुनुहुन्छ, त्यसैले उहाँलाई याद गर्नाले नै पाप भस्म हुन्छ किनकि योग अग्नि हो नि। यहाँ नयाँ कुरा सिकाइन्छ।

यो ज्ञानमार्ग हो। ज्ञानसागर केवल एक बाबा मात्रै हुनुहुन्छ। ज्ञान र भक्ति अलग-अलग हो। ज्ञान सिकाउनको लागि बाबालाई आउनु पर्छ किनकि उहाँ ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। उहाँ आफै आएर आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ- म नै सबैका पिता हुँ। ब्रह्माद्वारा सारा सृष्टिलाई पावन बनाउँछु। पावन दुनियाँ हो सत्ययुग। पतित दुनियाँ हो कलियुग। सत्ययुग आदि, कलियुग अन्तको यो हो संगमयुग। यसलाई धर्माउ युग भनिन्छ। यसमा हामी जम्प लगाउँछौं। कहाँ? पुरानो दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँमा जम्प लगाउँछौं। उनीहरु त सिँढीबाट बिस्तारै-बिस्तारै तल झर्दै आउँछन्। यहाँ त हामी छौ-छी दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँमा एकदम जम्प लगाउँछौं। सीधा जान्छौं माथि। पुरानो दुनियाँलाई छोडेर हामी नयाँ दुनियाँमा जान्छौं। यो हो बेहदको कुरा। बेहदको पुरानो दुनियाँमा धेरै मनुष्य छन्। नयाँ दुनियाँमा त धेरै कम मनुष्य हुन्छन् जसलाई स्वर्ग भनिन्छ। उहाँ सबै पवित्र रहन्छन्। कलियुगमा छन् सबै अपवित्र। अपवित्र रावणले बनाउँछे। तिमी अहिले रावण राज्य अथवा पुरानो दुनियाँमा छौ- यो त सबैलाई सम्झाइन्छ। वास्तवमा रामराज्यमा थियौ जसलाई स्वर्ग भनिन्थ्यो। फेरि कसरी ८४ को चक्र लगाएर तल झर्छौ, त्यो त हामी बताउन सक्छौं। जो राम्रा समझदार हुन्छन् उनीहरुले तुरुन्तै बुझ्छन्, जसको बुद्धिमा घुस्दैन ऊ त बुद्धिले जस्तै यता-उता हेरिरहन्छ। ध्यान दिएर सुन्दैन। भनिन्छ नि- तिमी त मानौं बुद्धि हो। संन्यासीहरुले पनि बसेर कथा सुनाउँदा कसैले उग्ल्छन् या ध्यान अन्तै रहन्छ भने अचानक उनीहरुलाई सोध्छन् के सुन्यौ? बाबा पनि सबैलाई हेरिरहनुहुन्छ। कोही बुद्धि त बसेका छैनन्। राम्रो तीक्ष्ण बच्चा जुन हुन्छन् उनले पढाइमा कहिल्यै

हाई आदि गर्देनन्। स्कूलमा कहिल्यै कसैले आँखा बन्द गरेर बसोस यस्तो त कायदा हुँदैन। केही पनि ज्ञानलाई बुझ्दैनन्। बाबालाई याद गर्नु, उनीहरूको लागि धेरै मुश्किल हुन्छ, फेरि पाप कसरी काटिन्छ। तीक्ष्ण बुद्धिवाला त राम्रोसँग धारण गरेर अरूलाई सुनाउने सोख राख्छन्। ज्ञान छैन भने बुद्धि मित्र-सम्बन्धीहरूतर्फ भड्किइरहन्छ। यहाँ त बाबा भन्नुहुन्छ— अरू सबैथोक भुल्नु छ। पछि कुनै पनि याद नआओस्। बाबाले संन्यासी आदिलाई देखेको छ, जो पक्का ब्रह्म-ज्ञानी हुन्छन्, सबै यसरी बस्दा-बस्दै ब्रह्म महत्त्वलाई याद गर्दा गर्दै शरीर छोडिदिन्छन्। उसको शान्तिको प्रवाह धेरै हुन्छ। अब ऊ ब्रह्ममा लीन त हुन सक्दैन, फेरि पनि माताको गर्भमा जन्म लिनुपर्छ।

बाबाले सम्झाउनु भएको छ— वास्तवमा महात्मा त कृष्णलाई भनिन्छ। मनुष्य त बुझ्दैन नबुझिकन त्यसै भनिदिन्छन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— श्रीकृष्ण हुन् सम्पूर्ण निर्विकारी, तर उनलाई संन्यासी होइन देवता भनिन्छ। संन्यासी भन्नु वा देवता भन्नु त्यसको पनि अर्थ छ। यिनी देवता कसरी बने? संन्यासीबाट देवता बने। बेहदको संन्यास गरे फेरि गये नयाँ दुनियाँमा। उनीहरू त हदको संन्यास गर्छन्। बेहदमा जान सक्दैनन्। हदमा नै पुनर्जन्म लिनुपर्छ, विकारबाट। बेहदको मालिक बन्न सक्दैनन्। राजा-रानी कहिल्यै बन्न सक्दैनन् किनकि उनीहरूको धर्म नै अलग छ। संन्यास धर्म देवी-देवता धर्म होइन। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले अधर्मलाई विनाश गरेर देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्छु। विकार पनि अधर्म हो नि, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— यी सबका विनाश र एक आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्न मलाई आउनु पर्छ। भारत खण्डमा जब सत्ययुग थियो, त्यतिबेला एकै धर्म थियो, त्यही धर्म फेरि अधर्म बन्छ। अब तिमी फेरि आदि सनातन देवी-देवता धर्म स्थापना गर्दै छौ। जसले जति पुरुषार्थ गर्छ त्यति नै उच्च पद पाउँछ। आफूलाई आत्मा निश्चय गर्नु छ। ठीक छ, गृहस्थ व्यवहारमा बस। त्यहाँ पनि जति सकिन्छ उठ्दा-बस्दा यो पक्का गर, जसरी भक्तहरू बिहान सबै उठेर एकान्तमा बसेर माला जप्छन्, तिमी त सारा दिनको हिसाब निकाल्छौ। फलानो समय यति याद रह्यो, सारा दिनमा यति समय याद रह्यो, टोटल निकाल्छौ। उनीहरू त सबै उठेर माला जप्छन्, कुनै सच्चा भक्त त हुँदैनन्। कतिको बुद्धि त बाहिर कहाँ-कहाँ भड्किइरहन्छ। अहिले तिमीले सम्झन्छौ— भक्तिबाट फायदा केही पनि मिल्दैन। यो त हो ज्ञान, जसबाट धेरै फायदा हुन्छ। अहिले तिमी हो चढ्ती कला। बाबा पटक-पटक भन्नुहुन्छ— मनमनाभव। गीतामा पनि लेखिएको छ तर त्यसको अर्थ कसैले पनि सुनाउन सक्दैनन्। जवाफ दिन आउँदैन। वास्तवमा त्यसको अर्थ लेखिएको पनि छ— आफूलाई आत्मा सम्झ, देहका सबै धर्मलाई छोडेर म एकलाई याद गर। भगवानुवाच हो नि। तर उनीहरूको बुद्धिमा छ कृष्ण भगवान। उनी त देहधारी पुनर्जन्ममा आउनेवाला हुन् नि। उनलाई भगवान कसरी भन्न सकिन्छ? संन्यासी आदि कसैको पनि दृष्टि पिता र बच्चाको हुन सक्दैन। भन्न त गान्धीजीलाई बापूजी भन्दथे तर बाबु-छोराको सम्बन्ध भनिँदैन। उनी त फेरि पनि साकार भए नि। तिमीलाई त सम्झाइएको छ— आफूलाई आत्मा सम्झ। यसमा जो बाबा बस्नुभएको छ, उहाँ हुनुहुन्छ बेहदको बापूजी। लौकिक र पारलौकिक दुवै पिताबाट वर्सा मिल्छ। बापूजीबाट त केही पनि मिलेन। भारतको राजधानी फिर्ता मिल्यो तर यसलाई वर्सा त भनिँदैन। सुख मिल्नुपर्छ नि।

वर्सा हुन्छन् नै दुई— एक हदको पिताको, अर्को बेहदका बाबाको। ब्रह्माबाट पनि कुनै वर्सा मिल्दैन। हुन त उनी सारा प्रजाका पिता हुन्, उनलाई भनिन्छ ग्रेट-ग्रेट ग्रेण्ड फादर। उनी स्वयं भन्छन्— मबाट तिमीलाई केही पनि वर्सा मिल्दैन, जबकि यिनी स्वयं भन्छन्— मबाट वर्सा मिल्न सक्दैन भने ती बापूजीबाट फेरि के वर्सा मिल्न सक्छ। केही पनि मिल्दैन। अंग्रेज त गए। अहिले के छ? भोक-हडताल, धर्ना आदि भइरहन्छ, कति मारामार भइरहन्छ। कसैलाई डर छैन। ठूला-ठूला अफिसरलाई पनि मारिदिन्छन्। सुखको सट्टा अझ दुःख छ। बेहदको कुरा यहाँ नै छ। बाबा भन्नुहुन्छ— पहिला-पहिला त यो पक्का निश्चय गर— हामी आत्मा हौं, शरीर होइनौं। बाबाले हामीलाई एडाप्ट गर्नुभएको छ, हामी एडप्टेड बच्चा हौं। तिमीलाई सम्झाइन्छ— बाबा ज्ञानका सागर आउनु भएको छ र सृष्टि चक्रको रहस्य सम्झाउनु हुन्छ। अरू कसैले सम्झाउन सक्दैन। बाबा भन्नुहुन्छ— देह सहित देहका सबै धर्मलाई भुल, म एकलाई याद गर। सतोप्रधान अवश्य बन्न पर्छ। यो पनि जानेका छौ— पुरानो दुनियाँको विनाश त हुनु नै छ। नयाँ दुनियाँमा धेरै कम हुन्छन्। कहाँ यति करोडौं आत्माहरू र कहाँ ९ लाख। यति सबै कहाँ जान्छन्? अब तिमी बुद्धिमा छ— हामी सबै आत्माहरू माथि थियौं। फेरि यहाँ आयौं पार्ट खेलन। आत्मालाई नै कलाकार भनिन्छ। आत्माले कर्म गर्छ यस शरीरको साथ। आत्मालाई अंग त चाहियो नि। आत्मा कति सानो छ। ८४ लाख जन्म हुँदैन। हरेकले यदि ८४ लाख जन्म लिने भए त फेरि पार्ट रिपिट कसरी गर्छन्। याद रहन सक्दैन। स्मृतिबाट

बाहिर जान्छु। ८४ जन्म पनि तिमीलाई याद रहदैन, भुल्छौ। अब तिमी बच्चाहरूले बाबालाई याद गरेर पवित्र अवश्य बन्नु छ। यस योग अग्निबाट विकर्म विनाश हुन्छ। यो पनि निश्चय छ— बेहदको बाबाबाट बेहदको वर्सा हामी कल्प-कल्प लिन्छौं। अब फेरि स्वर्गवासी बन्नको लागि बाबा भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर किनकि म नै पतित-पावन हुँ। तिमीले बाबालाई पुकारेका थियौं नि, त्यसैले अब बाबा आउनु भएको छ, पावन बनाउन। पावन हुन्छन् देवता, पतित हुन्छन् मनुष्य। पावन बनेर फेरि शान्तिधाममा जानु छ। तिमी शान्तिधाम जान चाहन्छौं या सुखधाम आउन चाहन्छौं? संन्यासीले त भन्छन्— सुख काग विष्टा समान हो, हामीलाई शान्ति चाहिन्छ। त्यसैले उनीहरू सत्ययुगमा कहिल्यै आउन सक्दैनन्। सत्ययुगमा थियो प्रवृत्ति मार्गको धर्म। देवताहरू निर्विकारी थिए उनीहरू नै पुनर्जन्म लिंदा-लिंदा पतित बन्छन्। अब बाबा भन्नुहुन्छ— निर्विकारी बन्नु छ। स्वर्गमा आउनु छ भने मलाई याद गर, अनि तिम्रो पाप काटिन्छ, पुण्य आत्मा बन्छौं फेरि शान्तिधाम-सुखधाममा जान्छौं। त्यहाँ शान्ति पनि थियो, सुख पनि थियो। अहिले छ दुःखधाम। फेरि बाबा आएर सुखधामको स्थापना गर्नुहुन्छ, दुःखधामको विनाश। चित्र पनि अगाडि होस्। भन— अहिले तपाईं कहाँ खडा हुनुहुन्छ? अहिले हो कलियुगको अन्त्य, विनाश सामुन्ने खडा छ। बाँकी गएर सानो भाग रहन्छ। यति धेरै भाग उहाँ हुँदैन। यो सबै विश्वको इतिहास-भूगोल बाबाले नै बसेर सम्झाउनु हुन्छ। यो पाठशाला हो। भगवानुवाच— पहिला पहिला बाबाको परिचय दिनुपर्छ। अहिले कलियुग हो फेरि सत्ययुगमा जानु छ। त्यहाँ त सुख नै सुख हुन्छ। एकलाई याद गर्नु— त्यो हो अव्यभिचारी याद। शरीरलाई पनि भुल्नुपर्छ। शान्तिधामबाट आएका हौं फेरि शान्तिधाममा जानु छ। त्यहाँ पतित कोही पनि जान सक्दैन। बाबालाई याद गर्दै-गर्दै पावन बनेर तिमी मुक्तिधाममा जान्छौं। यो राम्रोसँग बसेर सम्झाउनु पर्छ। पहिल्यै यति धेरै चित्रहरू थिएनन्। चित्र बिना नै छोटकरीमा सम्झाइन्थ्यो। यस पाठशालामा मनुष्यबाट देवता बन्नु छ। यो हो नयाँ दुनियाँको लागि ज्ञान। त्यो बाबाले नै दिनुहुन्छ नि। बाबाको दृष्टि रहन्छ बच्चाहरू माथि। हामी आत्माहरूलाई पढाउनु हुन्छ। तिमी पनि सम्झाउँछौं— बेहदका बाबाले हामीलाई सम्झाउनु हुन्छ, उहाँको नाम हो शिवबाबा। केवल बेहदको बाबा भन्नाले पनि सोचमा पर्छन् किनकि बाबाहरू पनि धेरै बनेका छन्। नगरपालिकाको मेयरलाई पनि पिता भन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— म यिनमा आउँछु तैपनि मेरो नाम शिव नै हो। म यस रथद्वारा तिमीलाई ज्ञान दिन्छु। यिनलाई एडप्ट गरेको छु। यिनको नाम राखिएको छ— प्रजापिता ब्रह्मा। यिनलाई पनि मबाट वर्सा मिल्छ। अच्छा।

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) अहिले पुरानो दुनियाँबाट नयाँ दुनियाँमा जम्प लगाउने समय हो, त्यसैले यस पुरानो दुनियाँबाट संन्यास लिनु छ। यसलाई बुद्धिबाट भुल्नु छ।

२) पढाइमा पूरा ध्यान दिनु छ। विद्यालयमा आँखा बन्द गरेर बस्नु, यो नियम हुँदैन। ध्यान रहोस्— पढाइको समयमा बुद्धि यता-उता नभइकियोस्, हाई नआओस्। जे सुन्दै जान्छौं त्यो धारणा हुँदै जाओस्।

वरदानः— समय अनुसार स्वयंलाई चेक गरेर चेन्ज गर्ने सदा विजयी श्रेष्ठ आत्मा भव जो सच्चा राजयोगी छ ऊ कहिल्यै कुनै परिस्थितिमा विचलित हुन सक्दैन। त्यसैले आफूलाई समय अनुसार यसरी नै चेक गर अनि परिवर्तन गर। केवल चेक गरौं भने निराश हुन्छौं। सोच्नेछौं— हामीमा यो पनि कमी छ, थाहा छैन ठीक होला कि नहोला? त्यसैले चेक गर अनि चेन्ज गर किनकि समय अनुसार गर्नेवालाको सदा विजय हुन्छ। त्यसैले सदा विजयी श्रेष्ठ आत्मा बनेर तीव्र पुरुषार्थद्वारा नम्बरवनमा आऊ।

स्लोगनः— मन-बुद्धिलाई नियन्त्रण गर्ने अभ्यास भयो भने सेकेन्डमा विदेही बन्न सक्छौं।